

λύπη; ἢ οἱ ἐπὶ πεσόντι πολεμιστῇ στεναγμοὶ τῆς καρδίας; ἢ οἱ ἔρωτικοὶ θρήνοι οὗ; μετέπειτα ἐστέραιζεν ὁ Τιθοῦλλος; Μερὶ τοῦτου οὐδὲν ὁ Οράτιος ἀποφαίνεται, Β'.) ὅτι ἄγνωστος ὁ τῶν ἐλεγειακῶν στίχων εὐρίτης.

Πρὸς ἐξακρῶσιν τῆς δευτέρας προτάσεως ἀρκί, νομιζόμεν, ἢ εὐρέσις τῶν ποιητῶν τῶν τῆς τοῦ ἐλεγειακοῦ διστίχου εὐρέσεως ἀντιποσούμενων, καὶ ἡ κατὰ χρονολογικὴν ἀκολουθίαν αὐτῶν κατάταξις. Ἀναποδείχθη ἢ ὅτι τῶν πρώτων ἡμῶν γνωστῶν ἐλεγειακῶν πρῶτον ἦσαν ἕτεροι, ἢ ὅτι πολλοὶ συγχρόνως ἐλεγειακοὶ γράψαντες ἐφάνησαν, ἢ ὅτι οἱ τῆς ὑπαρξείας αὐτῶν χρόνος οὐχὶ ἀσφαλῆς, τέλθής ἐστὶ εἰπῶ. ὁ Οράτιος. Τῆς δευτέρας δὲ προτάσεως ἀληθοῦς καταφανίσεως, καὶ ἡ πρώτη τότε ἀληθινοῦσα συναποδείκνυται, καὶ τοῦ εὐρέτου ἢ τῶν εὐρετῶν τοῦ γίνους τοῦτου τῶν στίχων ἅπαξ ὁρισθέντων, ζητητέον ἐπειτα ἂν τὰ συγγράμματα αὐτῶν ἢ αἱ περὶ αὐτῶν παρ' ἄλλοις τις μαρτυρίαι ἀποδεικνύουσιν ὅτι ὁ θρήνος ἦν τὸ ὑποκείμενον τῶν ποιημάτων αὐτῶν. Φέρει οὖν ἴδωμεν εἰλες κατὰ τοὺς ἀρχαίους οἱ τὰς πρώτας ἐλεγείας ποιήσαντες.

Ὄριων ὁ Θηβαῖος (α) ἐν τῷ Ἐτυμολογικῷ αὐτοῦ Λεξικῷ λέγει τὰ ἐξῆς « Κατὰ Δίδυμον, ἔλεος σημαίνει θρήνον, παρὰ τὸ εὐ λέγειν· ἐπειδὴ ὁ θρήνος οὗτος ἦτο ὡς εἶδος τι ἀποχαιρετισμοῦ πρὸς τοὺς τεθνεώτας, καὶ εἶον εὐχὴ τις ὑπὲρ αὐτῶν Εὐρέτην τοῦ ἐλεγειακοῦ στίχου οἱ μὲν καλοῦσι τὸν Ἀρχιλόχον, οἱ δὲ τὸν Μίμνερμον, καὶ πολλοὶ Καλλίνον τὸν ἀρχαῖον. Συνεζεύγνυντο δὲ πρὸς τὸν ἐξάμετρον τὸν πεντάμετρον, οἱ τις δὲν ἔχει τὴν γοργὴν ῥημητικότητά τοῦ πρώτου, ἀλλὰ φαίνεται ἐκ τῶναντίου εἶον εβενόμενος καὶ ἐκπλέων μετὰ τῆς εὐχῆς τοῦ θανάτου. Ἐκτοτε ὁμοῦ οἱ μετέπειτα μεταχειρίσαντο τὸν ἐλεγειακὸν στίχον ἄδιαφόρως περὶ παντός ὑποκειμένου ».

Ταῦτα εὐρίσκομεν καὶ ἐν τῷ Γουδιανῷ Ἐτυμολογικῷ (β). Ἀλλὰ τὸ κείμενον τοῦ χωρίου τοῦτου ὡς καὶ πολλῶν ἄλλων, εἶναι τοσοῦτον ἐρθημένον, ὥστε τίποτε δὲν θά ἴνοι τις ἄνευ τῆς Ὄριονος ἐπικουρίας Ὁ Σουτῆς (γ) διατείνεται ὅτι Θεοκλῆς τις Νάξιος ἐπενόησε τὸ ἐλεγειακὸν μέτρον, δεινὴν τινα φρενῶν πάσων ἐκοσάσιν. Ταῦτα λέγει καὶ τὸ μέγα Ἐτυμολογικόν (δ)· ἀλλὰ τοιοῦτοι μῦθοι τοσοῦτον ἄποποι εἰσιν, ὥς τε οὐδὲ προσοχῆς ὅλως εἰσὶν ἄξιοι.

Λάβωμεν ἤδη ἀνὰ χεῖρας καὶ τοὺς Λατίνους, καὶ παραθώμεθα κατὰ πρῶτον τὸ κοινότερον τὸ γνωστὸν χωρίον Τερεντιανοῦ τοῦ Μαύρου (ε)

(α) Σελ. 50 ἐκδ. Στουρῆ.

(β) Σελ. 180 ἐκδ. Στουρῆ.

(γ) Ἐν λέξει ἀελεγείρειν.

(δ) Ἐν λέξει ἀελεγαίνειν.

(ε) De metris, σελ. 2421. Μεθ' ὅσα ὁ Ruhnken λέγει (ἐν τῇ αὐτοῦ Critic. Hist. Orat. graec. σελ. 42 καὶ ἐξ.) οὐδεμία ἀμφιβολία ὅτι Καλλίνος οὗτος καίεται ἐνταῦθα ἀντὶ τοῦ Καλλίνου ο.σ. Ἰδὲ περὶ τοῦτου καὶ Henri de Valois, Emendat. liv. Iy. c. 14 ἐκδ. Barmann καὶ τὴν ἐν σελ. 116 σημ.

Pentametrum dubitant quis primrum finxerit
(auctor
Quidam non dubitaut dicere Callinoüm.

Ταύτης δὲ τῆς γνώμης εἰσὶν ὁ τε Μάριος Βικτωρίνος καὶ ὁ Ἰσιδωρος (ς'), οἵτινες ὁμοῦ ἐπιλέγουσιν ὅτι εἰσὶ τινες καὶ οἱ τῷ Ἀρχιλόχῳ καὶ Κολοφώνιῳ τινὴ τῆς τῶν ἐλεγειακῶν ἐφευρεσεως δέξαν ἀπονέμοντες. Ἔστι δ' ὁ Κολοφώνιος οὗτος κατὰ τοὺς ὑπομνηματιστάς, ἢ ὁ Μίμνερμος ἢ ὁ Πολύμνηστος. Οὐδὲ μνείας ὅλως ἄξιος φαίνεται ὁ Φώπιος, εὐρέτην τῶν ἐλεγειακῶν ἀποκαλῶν τὸν Πυθαγόραν καὶ ἄγνωστον τινα Ὀρτυγα, (ζ) ἐπειδὴ προδηλότατον, ὅτι εὔτε εἰς τὸν Ὀρτυγα, ἄνδρα ὅλως ἄγνωστον καὶ ἐν τοιοῦτῃ ὑπόπτῃ μαρτυρίᾳ μνημονεύμενον, εὔτε εἰς τὸν Πολύμνηστον, εἰ; ὅν ἀποδίδουσιν οὐ μόνον τοῦ πεντάμετρου, ἀλλὰ καὶ τοῦ ἔρωτικοῦ στίχου τὴν εὐρεσιν, οὐδὲ εἰς τὸν Πυθαγόραν, εἴτε τὸν φιλόσοφον, εἴτε ἕτερόν τινα τούτῳ ὁμώνυμον, καὶ διὰ τὴν φύσιν τοῦ πνεύματος αὐτῶν καὶ διὰ τοὺς χρόνους καθ' οὗ; ἔζησαν, οὐδὲ εἰς τὸν Θεοκλῆν τοῦ Σουτῆς, πρέπει γὰρ ἐπιστήσωμεν τὴν προσηγορίαν ἡμῶν.

ὑπολείπονται ἡμῖν ἄρα ὁ Ἀρχιλόχος, Καλλίνος καὶ Μίμνερμος, καὶ ἐκ τούτων δὲ εὐδὺς ἐξ ἀρχῆς ἐξαιρετέος ὁ τρίτος, ἐπειδὴ τῇ ἀληθείᾳ οἱ ἀρχαῖοι μνημονεύουσιν αὐτοῦ οὐχὶ ὡς δημιουργοῦ τῆς ἐλεγείας, ἀλλ' ὡς πρώτου αὐτοῦ μεταχειρισμένου τὴν ἐλεγείαν εἰς τρυφερῶν παθῶν ἐξεκόνεισιν. Τοῦτο δὲ ἄλλοι τε λέγουσι καὶ Ἐρρησιάνης, (η) ἐλεγειακῆς καὶ αὐτὸς, ἐν εἰς καταλέγει τοὺς περὶ ἔρωτος γράψαντας ποιητάς. Ἄπαντες οἱ ἀρχαῖοι συμφωνοῦσι περὶ τούτου, ἐξ οὗ εὐδυναται τις γὰρ εἰκόσῃ ἐν παρόδῳ ὅτι, ἂν ὁ Ὄρατιος ἴνοι τοῦ; ἐραστῶν λέγων querimoniam, ὡς τινες τῶν ἑρμηνευτῶν ὑπέθετον, ἀναμφισβητήτως εἰς τὸν Μίμνερμον ἀποδοτέα ἢ τῶν ἐλεγειακῶν εὐρεσις. Πθανώτατον δὲ ὅτι τούτου ἕνεκα καὶ ὁ Πρόκλος ἔλεγεν ἐν τῇ αὐτοῦ χρηστομαθείᾳ (θ) «Οἱ πρῶτοι τοῦ ἐλεγειακοῦ μέτρου εἰσι Καλλίνος καὶ Μίμνερμος», οὐχὶ διότι τὸν τελευταῖον τοῦτον προτιμότερον τοῦ Τυρταίου ἔκρινε, ἀλλὰ διότι κατ' αὐτὸν εἶχε δημιουργήσας οὗτος ἰδίον τι γένος ἐλεγείας, ὡς ὁ Καλλίνος εἶχε δημιουργήσας τὴν ἐλεγείαν αὐτήν.

Οὐ μὴν ἀλλ' οὐδὲ λόγον τινα ἔχομεν ὑποδεικνύοντα ἡμῖν ὅτι πρεσβήσαν τοῦ Ἀρχιλόγου καὶ Καλλίνου ποιηταὶ ἐλεγειακοί. Ὁ ἀββᾶς Souchay ἐκ τῆς πολλῆς ποιητικῆς εὐφυίας τοῦ Καλλίνου ἀφορμώμενος νομίζει ὅτι δὲν εἶναι αὐτὸς ὁ δημιουργὸς τῆς ἐλεγείας. « Αἱ τέχναι, λέγει ὁ ἀββᾶς, (ι) βραδέως χωροῦσι πρὸς τὴν τελειότητα. Πόσους ἀναμφιβόλους κακοὺς ἠρωί-

(ς) Mar. victor. Art. gramm, III, σελ. 2555. Isid Orig. 583.

(ζ) De Metris σ. 2634.

(η) Παρ' Ἀθην. Δειπνοσ. XIII, σελ. 598.

(θ) Παρὰ Φωτ. Βιβλ. Ἐ.λ. σελ. 984.

(ι) Mém. del'Acad. des Inscrip. et Belles-Lettres, I, VII, σελ. 366.